

**D. Marcvs Evangelista. Rodolphi Gvaltheri Tigurini in
Euangelium Iesu Christi secundum Marcum Homiliæ
CXXXIX.**

Gwalther, Rudolf

[S.l.], 1570

VD16 W 1048

Homilia XII. Et erat in synagoga eorum homo, obnoxius spiritui immundo,
qui exclamavit, dicens: Ah, quid rei nobis tecum est Iesu Nazarene?
Venisti ad perdendum nos. Noui te quis sis: nimirum ille ...

[urn:nbn:de:hbz:466:1-71833](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-71833)

Et erat in synagoga eorum homo, obnoxius spiritui immundo, qui exclamauit, dicens: Ah, quid rei nobis tecum est Iesu Nazarene: Venisti ad perdendum nos. Noui te quis sis: nimirum ille sanctus Dei. Et in crepauit illum Iesus, dicens: Obmutescere, & exi ab homine. Et cum lanisset illi spiritus immundus, & exclamasset uoce magna, exiit ab eo. Et obstupuerunt omnes, ad eum ut rogarent, inter se, dicentes: Quid est hoc? Quæ doctrina noua hæc? Quia cum autoritate etiam spiritibus immundis imperat, & obediunt ei? Emanauit autem fama eius statim in totam undique regionem Galilæe finitimam.

Argumentum
et usus pres-
entis loci.

Gen. 3.

I. Dæmoni-
acus
typus humani
generis.

1. Cor. 2.

Rom. 7.

Diaboli inge-
nium quale sit
1. Ioan. 3.

Psal. 2.

Matth. 8.

Impij ingenium
diaboli referunt.

Vidimus hucusque, ut Christus Iesus docendi munus obierit, cui illum pater destinauerat. Dicitur enim ipse summa fuit, Impletum esse tempus illud præfinitum, & Dei regnum in fortibus esse, ut nimirum deuictio satanæ regno, humanum genus in libertatem filiorum Dei afferatur: Deum ergo omnes homines, ut ad illud ritè excipiendum per veram penitentiam prepararentur. Atque certus & ignotus esset tantus humani generis vindex atq; assertor, mox se illum esse, Christus nunc culosis operibus docere cepit. Inter quæ presens hoc Marcus primum narrare voluit: cuius præcipuus finis & usus est, ut Christum intelligamus promissum illud mulieris semen esse, quod serpentis antiqui caput contriuit. Et quia in hac cognitione tota salutis nostre ratio potissimum versatur, historiam hanc cum suis circumstantijs diligentissimè exponit Euangelista, ita nos quoq; ad eandem considerationem excitans.

Et primò quidem dæmoniaco producit, qui docente Christo in synagoga fuit, et clamans intemptiuis ipsius sermonem interturbauit. Is verò totius generis humani typhum gerit. Ex quo enim Adam diaboli suggestionem secutus, in peccatum prolapsus est, ille inter homines, ex corrupto Adami semine natus, imperium obtinuit. Quò fit, ut quoad animam eadem sit omnium nostrum conditio, quæ eorum est, quoad corpus, qui à satana corporaliter possidentur. Amisso enim diuinis diuinitatis lumine, quo primum parentem Deus donarat, animalis homo non percipit ea quæ sunt spiritus Dei. At rationem corruptam necessariò voluntas praua & affectus corruptissimi sequuntur. Gignunt hi studia non mala modò, verumeriam noxia, quibus contra suam ipsius salutem, imperite mente captorum, homo indomitum furit. Nec vlla hominis vires sunt, quibus semetipsum liberari possit, nec etiam liberari vult, cum peccatis vnicè delectetur. Prodest autem in huius nostre conditionis consideratione crebrò versari, ut salutè cuius nobis autor est Christus, ardetius amplexamur.

Interim diaboli ingenium nobis obseruandum venit, quod ipsius dæmoniaco verbis præbebat. Interim Clamat ad Christi conspectum, ut pote quòd illum ad dissoluendum ipsius operam suam intenderet. Ita verò suam impotentiam testatur, quodq; aduersus Christum regnum suum intenderet nequeat. Quid ergo inanibus minis sese ostentantem metumus? Deinde sibi à Christo intenderet fieri queritur, quod extreme impudentiæ argumentum est. Quid (inquit) nobis tecum rei est? Quod dicat: Cur nos eiectos vis, cum nihil nobis tecum negotij sit? Atqui diabolum Christi diuinitatem esse constat, quando inter gentes omnes regnum sibi usurpauit, quas Christo pro hereditate sua Deus assignauit. Addit: Venisti ad perdendum nos. Cui querela alibi hoc addit, quòd ante tempus Christum venerit. Ad eò nullius mendaciij diabolus pudet, ut istud dicere palam ausus, et hinc non regere potest. Tale illud tempus, quod à Iacobo patriarcha & Daniele prædictum erat, iam impletum est. Quod dempioni destinauit, ut per te ipsi consecrèntur, qui ab illo hæcenus alieni fuerunt. Cum itaq; ad hanc re agnoscamus, quid nos præterea torqueret & vexare iuuat? Quin re nostro etiam regno firmatus, permittit? Sunt hæc diligenter obseruanda à fratribus, eò quòd nostra cum consolatione tum iustificatione multiuariam seruiunt.

Primò enim diaboli ingenium atq; sobbificen agnoscere discimus, quæ hodie etiam in impijs palam versus veritatem viuitur. Est hoc illis proprium, quòd nihil perinde atq; Christum metumit atq; extor-

non habent. Quia enim opera illorum mala sunt, & fucata iustitia sese venditant, veritatis lucem
 terre non possunt. Interim impietatem suam mirabili artificio celare norunt, dum prioris Christi &
 ministerium ipsius accusatione institunt, atq; sibi ab illis iniuriam fieri queruntur. Iniquum enim
 esse clamant, quod ab ijs arguantur, quibus cum nihil commune habeant, nec etiam habere velint.
 Adhuc importunitatis accusant, quasi hoc seculo controuersia eiusmodi excitentur, quando illas po-
 tius spiriti praesert. Quid quod indignis modis secum agi clamant, quando ipsorum tyrannis, qua ecc-
 lesiam hucusque oppresserunt, eueritur? Ne tamen palam impij dicatur, quaedam sacris magnifice-
 la Christo profiteri solent. Nam & Dei filium & mundi saluatorem agnoscunt, & fidei articulos se
 admittere dicunt, cum tamen quod ore facentur, factis negent, & superstitiosis traditionibus Christi
 ueritatem oppugnent, eosq; ferro & igne persequantur, qui vno Christo contenti, huic omnem suam re-
 demptionis gloriam tribuant. Quod si omnino sibi loco cedendum vident, ad blanditias humiliter con-
 tempti desunt, vt in religione libertas constituatur, & ipsis sua quoque sacra peragere liceat. Quod etsi
 semper negari possit illis, pijs tamen prudentia necessaria est: quando constat illos non aliud
 quam occasionem querere, qua nouas turbas dent, & Christum eiusq; doctrinam aliquando eiciant.
 Tunc ergo praesentis exempli meminisse oportet, ne nobis imponi patiamur.

Deinde diligenter tenere conuenit, diabolum palam profiteri sibi nil cum Christo commune esse. Diabolus nihil
 cum Christo com-
 mune habet.
 2. Corin. 6.
 Ioan. 8.
 Gen. 4.
 Deinde diligenter tenere conuenit, diabolum palam profiteri sibi nil cum Christo commune esse. Diabolus nihil
 cum Christo com-
 mune habet.
 2. Corin. 6.
 Ioan. 8.
 Gen. 4.

Deus enim iusticie communio esse possit cum iniustitia? aut luci cum tenebris? aut Christo cum Be-
 dia. Diabolus certe in veritate nunquam perstitit, sed initio statim mendax & homicida factus, ab
 in tempore Christi regnum oppugnare nunquam desijt, sicuti in ipsius primogenito, Caino parricida,
 videre licet. Nec est, quod aliud speremus hodie. Non tamen nos ideo terri conuenit. Quin potius
 quodammodo, cum hinc constet, nihil diabolo iuris esse in nos, qui Christo inferri sumus. Interim illo-
 rum artes & fraudes cauemus, qui hodie (vt paulo ante diximus) Christum cum diabolo coniu-
 gere student, dum vel superstitiones & hominum traditiones cum Euangelij doctrina, vel effrenem
 peccandi licentiam cum fidei professione simul consistere posse arbitrantur. Vide 2. Corin. 6.

Deest praeterea locus hic nudam Christi confessionem, qua verbis & ore fit, saluare non posse. Confessio fidei
 Hinc enim diabolus quoque edis, & Iacobus daemones credere & contemiscere testatur, de historica
 nudam saluat.
 Iacob. 2.
 Deest praeterea locus hic nudam Christi confessionem, qua verbis & ore fit, saluare non posse. Confessio fidei
 Hinc enim diabolus quoque edis, & Iacobus daemones credere & contemiscere testatur, de historica
 nudam saluat.
 Iacob. 2.

At non iuuant ista, eo quod nec saluificam in Christo virtutem ad se pertinere credunt, nec
 eius cognitione ad fidei obedientiam excitantur. Similis plane eorum quoq; est ratio, qui hodie Christi
 nomine gloriantur, cum interim a fide alienissimi sint, quod ex eo colligi potest, quod salutis fiduciam
 illi collocant, & vicia impunitate Christi atq; Euangelij professionem infamant.
 Sed ad Christum transfugamus, qui diabolum mox aggrreditur & eiecit. Primo autem increpat &
 I. Christus
 dicit d'um suo
 regno pellit.
 Sed ad Christum transfugamus, qui diabolum mox aggrreditur & eiecit. Primo autem increpat &
 I. Christus
 dicit d'um suo
 regno pellit.

verberare iubet: partim vt ostendat, nihil sibi cum illo commercij esse, nec illius testimonio indigere: par-
 tem vt suo exemplo doceat, illius blanditias, promissiones, minas, responsa denique omnia spernere.
 Cum enim mendacij pater & homicida sit, aut palam mentitur semper, aut verum dicendo, nostrum
 exitium & interitum querit. Cur ergo illi credant, qui Christum doctorem & saluatorem agnoscunt?
 Hinc meminerint, qui artes illicitas secuti, in rebus dubijs & futuris ad illius responsa confingunt,
 Deut. 18.
 Saie 8. & c.
 Hinc meminerint, qui artes illicitas secuti, in rebus dubijs & futuris ad illius responsa confingunt,
 Deut. 18.
 Saie 8. & c.

aut illi suum istud facinus, nec se diabolo fidem habere procestantur, haec tamen facere, quia multis
 illis successisse viderint. Ita verò semetipsos mendacij conuincunt. Si enim diabolo non fidem habent
 illam, cur illum consulunt? cur ab illo beneficium expectant? cur illius opem implorant? cur circa
 artes diuinitus prohibitas tam multo occupantur? Nos Christum imitemur, qui vera dicentem au-
 ditum non vult, quando illum non aliud querere nouit, quam vt omnem nostrae salutis causam suo tes-
 timonio suspectam reddat. Pertinet huc Pauli exemplum, quod Act. 16. habetur.

Deinde exire iubet immundum spiritum ab homine: nec mora, & exire cogitur. Est hoc diuina po-
 tentia evidens argumentum. Constat enim diaboli potentiam viribus humanis multo superiorē esse,
 Christi uerbo
 diaboli eieci
 tur.
 Deinde exire iubet immundum spiritum ab homine: nec mora, & exire cogitur. Est hoc diuina po-
 tentia evidens argumentum. Constat enim diaboli potentiam viribus humanis multo superiorē esse,
 Christi uerbo
 diaboli eieci
 tur.

quando nemo est, qui semetipsum, nedum alios ex illius tyrannide proprijs viribus liberare possit.
 de illam uerbo suo Christus eiecit. Vt etus ergo Deus est, & angelorum omnium, tam bonorum quam
 malorum dominus. At potentia sua ad nostram salutem utitur. Quod enim in isto homine fecit, idip-
 sum in toto hominum genere praestitit, quando expiato peccato, per quod nobis fas an dominabatur, il-
 lum in toto hominum genere praestitit, quando expiato peccato, per quod nobis fas an dominabatur, il-

s. Corin. 15.
Ephes. 6.
Hebr. 4.

III. Diabolus
inuitus, nec abs-
que malo dato,
cedit.

III. Miraculi
huius effectus.
Genes. 3.
Psal. 91.
Luc. 4.

luis regnum funditus euerit, nosq; ex illius tyrannide afferuit. Observabis autem, Christi non
diabolum vinci. Est enim acutissimus ille gladius spiritus, qui si per fidem veram in hostem illum
bretur, mox omnes illius vires frangit, infidias detegit, & conatus omnes eludit. Assiduo igitur illi
studio opus est, ut quoties cum hoste nobis res est, ipsi quoq; eodem pugnare possimus.

Porrò ad diabolum redire oportet, ut quomodo cesserit videamus. Lanat hominem, & Lan-
stem in medium projicit. Horrendum isem clamat. Que non obscur a impatientie magna signa
Ve enim hominum interitus gaudet: ita nihil illi intolerabilius videtur, quam imperium suam in ho-
mines amittere. Quod si illud omnino fieri oportere videt, tum demum vires omnes exercit, indubi-
furi, & iam discessurus malum aliquod dare cupit. Vides ergo quanta diligentia illius seruitutem
uendum sit, a quo vix vnquam discedere datur, quin aliquid damni sentias. Simul verò hanc con-
tionem petamus, si quando satanas immani furore pugnare, & extrema quæq; nobis minari
sur. Hæc enim eius postrema lucta est, & quia sibi cedendum esse videt, idcirco quicquid habet
proferit.

Quis verò tanti miraculi effectus fuit? Obstupefuit omnes, & cum de ipso Christo, iam de illius
doctrina, admirandi querit. Elucet hic humani ingenij raritas, qua sit vi sepe ea mirum
rum ratio facile pateret, si ad Dei verbum resisteremus. Cur enim non veterem promissionem
num reuocant, quæ Messiam diaboli victorem fore testatur? Deinde fama Christi ad omnes
tiniam emanat, & passim illius miracula celebrantur, quem Nazarethani paulo ante contu-
sissimè eiecerant. Nulla ergo hominum vel malitia vel ingratitude Christi gloria obfuscat
quin palma instat inter onera & aduersa eluctari & emergere consuevit. Dissemis autem
Christum agnoscere, & iuxta ipsius exemplum aduersus satanam fortiter pugnare. Quod ut
fieri debet, ita proprium sabbati opus est. Excusso igitur illius iugo, verbum Dei audiamus, pro-
ciamus, beneficentia studeamus, & mox diaboli regnum correat, regnabit autem in nobis Chris-
tesus, cui debetur benedictio, honor, gloria & potestas in æternum, Amen.

H O M I L I A XIII

Et protinus è Synagoga egressi, uenerunt in domũ Simonis & An-
dreæ, cum Iacobo & Ioanne. Socrus autè Simonis decumbebat febricitans, & continuò dicitur ei de illa. Et accedens erexit eam, apprehensa ma-
nu eius: & reliquit eam febris illico, ac ministrabat eis.

Argumentum
& vsus presen-
tis loci.

Genes. 3.

Math. 9.

Omnia quæ ab Euangelistis scripta sunt, hic finis & scopus est, ut credamus Iesum
stum, & ut credentes vitam habeamus per nomen eius. Quare cum res omnes ex suis
rationibus siue effectis optimè cognoscantur, in miraculosis Christi operibus deservendæ con-
diligentes sunt. Ex his primum commemorat Marcus liberationem hominis demoniaci, quæ
ceur, Christi promissum illud mulieris semen esse, quod solus antiqui serpentis caput cõtrivit, quæ
manum genus ex illius tyrannide afferuit. Huic commode præsens hõs subijcitur, quo admodum
eundem corruptæ etiam natura & latenti in nobis peccati noxæ mederi, quæ ad malum quiescit
eliues, ad bonum verò, non tardos modò, verumeriam inepros reddit. Cuius typum febris, hanc
estu Petri socrum Christus liberavit, pulchrè refert. Febris enim in interioribus corporis partibus
accensa, immodico & nimio ardore corpus totum inflammat, sicut excitat inextinguibilem, quæ
nisi noxia appetit, & languore graui omnia membra debilitat, ut vix illum suo officio
possit. Eadem omnino hereditarij siue Originalis peccati in nobis natura est. Nam in membris
stris (ut Paulus Rom. 7. loquitur) residens, desiderijs nocentissimis omnes tum corporis tum animæ
facultates inflammat. Quo fit, ut aures turpia audire, oculi noxia videre, manus aliena cogere, pedes
licita sectari, totus deniq; homo peccatis seruire cupiat. Simul verò ratione excacat, ut non percipiat
quæ sunt spiritus dei, animæ vires debilitat, volūtate captiuã ducit, et nisi præsentis aliquo remedio
berceatur, morti æternæ mâcipat. At tanti mali medicus vnus et solus Christus est, qui in carnis
sua contactu nobis quasi manus porrigit, verbo suo peccatum increpat, spiritus autè immortales excitat,
& ad omne opus bonum idoneos reddit. Quæ causa est, quòd alibi se medicum profectum, quæ
sunt